

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. H.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupen zmocněncem S. S.,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021 č. j. OAM-105/LE-VL17-VL13-2021, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný účastník **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítal, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce uvedl, že konkrétně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Vyslovil názor, že jeho problémy lze

kvalifikovat jako nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný vycházel z Informace MZV ČR č. j. 106865-6/2021-LP'TP ze dne 20. 4. 2021, v níž se výslovně uvádí, že pokud se občan vrací po dlouhodobějším pobytu v zahraničí, aniž by porušil pobytový režim v dané zemi a nepožádal tam o azyl, přímé sankce mu nehrozí. Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu je taková, že po návratu těmito osobám mohou hrozit výslechy státní bezpečností. Ve světle uvedených informací se žalovaný těmito informacemi nezabýval a tyto skutečnosti dále nerozvedl. Neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovanému se nepodařilo vyvrátit konzistentně tvrzenou jeho obavu, že mu v zemi původu hrozí pronásledování ze strany státních orgánů, a je pro něho nemožné vnitřní přesídlení, včetně nemožnosti využít vnitřní ochrany v zemi původu.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval a odkázal také na relevantní judikaturu k § 14a zákona o azylu, konkrétně na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-68, dle nichž se doplňková ochrana vyhrazuje pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně není případě žalobcem tvrzených obav. Dle žalovaného správního orgán vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí.
4. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 5. 9. 2021. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Republiky Uzbekistán. Zemi původu opustil v roce 1998 a nikdy se tam již nevrátil. Od téhož roku žil v Kazachstánu, kde žije jeho družka a syn. Kazachstán opustil v roce 2007 a přes Rusko přicestoval do České republiky. Zde měl pracovní vízum. O mezinárodní ochranu dříve nikde nežádal. Z Uzbekistánu odjel na základě cestovního dokladu. S vyřizováním pasu v Uzbekistánu neměl žádné problémy ani s vycestováním. Rovněž tak při odjezdu z Kazachstánu, odkud cestoval letecky z Astany do Petrohradu a odtud do ČR, neměl žádné problémy. Žalobce tvrdil, že po odjezdu z Uzbekistánu v roce 1998 jej asi za 3 měsíce v místě jeho posledního pobytu hledala uzbecká policie. K tomu sdělil, že tehdy v Uzbekistánu působila extrémní muslimská organizace a oni se domnívali, že k těm lidem má nějaký vztah. Policie dovozovala, že lidé, kteří Uzbekistán opustili, mají něco společného s bombardováním parlamentu. Žalobce rovněž tvrdil, že zná hodně lidí, kteří se poté vrátili a byli uvězněni. Také v Kazachstánu jej poslední dva, tři roky hledá policie. To se dozvěděl od synovce. Ten jen informoval o tom, že z Ministerstva vnitra přišel na jeho adresu z Uzbekistánu dopis. Žalobce se domnívá, že to je na popud uzbecké policie. Dle tohoto dopisu se měl jít přihlásit na kazašskou policii, ale důvod nezná. On sám dopis nečetl. Všechno mu sdělil synovec. Během jeho pobytu v Kazachstánu jej policie osobně

nijak nekontaktovala. Docházel na migrační policii a tam se hlásil. Tvrdil, že policie jej v Kazachstánu hledala asi v roce 2004. On osobně neměl se státními orgány či bezpečnostními složkami žádné problémy, a to ani zemi původu v Uzbekistánu, ani v Kazachstánu. Nikdy nebyl trestně stíhán. Setrval na svém tvrzení, že jej po něm v Uzbekistánu vyhlášeno pátrání. Důvodem jeho odchodu z Uzbekistánu do Kazachstánu byla ta skutečnost, že chtěl se svou družkou žít v Kazachstánu. Policie jej v Kazachstánu začala hledat od roku 1999, ale nikdo jej osobně nekontaktoval, kazašská policie jej nenašla a Kazachstán bez problému opustil i s družkou. Družka se do Kazachstánu vrátila zpět za jejich synem, který tam studuje na univerzitě. On se tam vrátit nechce, protože tam bude mít problémy, zadrží jej tam. Policie za dobu, co je v ČR, jej nekontaktovala. V případě návratu do Uzbekistánu se obává, že jej uvězní, a to kvůli tomu, co se tam dělo v roce 1999, kvůli převratu. On se převratu v roce 1999 neúčastnil. On ani jeho přátelé s tím nemají nic společného. Jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Během pobytu v České republice po celou dobu pracoval na stavbě. Vízum měl asi do roku 2010 nebo 2011, pak zde pobýval nelegálně. Nepožádal o mezinárodní ochranu hned po příjezdu do České republiky, protože o tom nevěděl, ani o tom neuvažoval, neboť měl vízum. Cestovní doklad ztratil v roce 2010 nebo 2011. V Uzbekistánu žije jeho bratr a sestra, družka se synem pobývají v Kazachstánu. V ČR nežijí žádní jeho příbuzní.

7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava po návratu do vlasti bude zatčen, protože jej údajně podezřívají z toho, že se před odjezdem z vlasti v roce 1998 účastnil pokusu o převrat a útoku extremistické organizace. Dalším důvodem je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.
8. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 121241-6/2019-LPTP ze dne 23. 7. 2019, Informace OAMP, Ázerbájdžán, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25. 5. 2020, Informace MZV ČR č. j. 136011/2018-LPTP, ze dne 6. 11. 2018, Informace MZV ČR č. j. 114083-6/2020-LPTP, ze dne 22. 7. 2020, Informace Mezinárodní organizace pro migraci 2019, Údaje o zemi – Ázerbájdžán, Informace ČTK Konflikt na hranici Arménie a Ázerbájdžánu už má nejméně 13 obětí. Žalovaný rovněž přihlédl k žalobcem doloženým listinám, a to dokladem o vzdělání, osobním dokladům, lékařské zprávě a potvrzení novin Milli – Xeber.
9. Dne 23. 9. 2021 byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce se s podklady seznámit nechtěl, ani se k nim vyjádřit, žádné další podklady pro rozhodnutí nenavrl. Rovněž nechtěl doplnit ani žádné nové skutečnosti nebo informace.
10. Na návrh žalovaného soud dokazování doplnil listinami, a to Informací MZV ČR č. j. 109131/2022-LPTP, ze dne 16. 5. 2022, Zprávou o dodržování lidských práv za rok 2021 – Zpráva MZV USA, z 12. 4. 2022 a Informací OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, z března 2022.
11. Z Informace MZV ČR č. j. 109131/2022-LPTP, ze dne 16. 5. 2022 soud zjistil, že tato informace byla zpracována o zemi původu žalobce na podkladě informací poskytnutých

zastupitelským úřadem České republiky v Taškentu. Týká se činnosti policie ve vztahu k ochraně práv občanů a činnosti úřadu ombudsmana. Dle tohoto dokumentu uzbecká policie je průměrně fungující vnitrostátní ochranný prostředek hájení práv občanů. Je schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení nebo který se již v přímém ohrožení nachází. Existují však i výjimky. Např. v případě G. odmítl úřad prokurátora zahájit trestní řízení proti bývalému řediteli Centra pro kulturní dědictví z důvodu interferencí z vysokých míst. V republice Uzbekistán lze podat stížnost, ale to neznamena, že systém funguje velkolepě. Dle svědectví ochránců lidských práv se vyskytly případy, kdy takovéto stížnosti byly jednoduše ignorovány, někdy se dokonce podaná stížnost obrátila proti samotnému stěžovateli. Právo občana podat stížnost proti státnímu orgánu a úředníku je upraveno v Zákoně o stížnostech občanů. Ústřední orgány musí vyřešit stížnost do jednoho měsíce. Pokud stížnost nevyžaduje dodatečné šetření nebo ověřování, musí být vyřešena do 15 dnů. Pokud však jsou nutná speciální šetření, vyžadovány dodatečné materiály, může státní úřad prodloužit lhůtu až o 1 měsíc. Celková lhůta pro vyřešení stížnosti by neměla převýšit dva měsíce. Pokud příslušné státní orgány nebo úředníci ignorují stížnost, bez toho, aniž by ji prošetřili, je to považováno za porušení Zákonu o stížnostech občanů a tito úředníci mohou být administrativně nebo trestně stíháni. Stížnost na práci policie je zapotřebí podat u nadřízeného policejního orgánu. Účinnější může být podat stížnost na policii v kanceláři prokuratury. Jedním z úkolů úřadu prokuratury je monitoring legitimacy činnosti policejních úředníků. V případě, že občan zvolí možnost podání stížnosti přes úřad prokuratury, lze si stěžovat přímo k úřadu okresního prokurátora dle místa bydliště. Stížnost lze poslat na více míst, aby byla účinnější. Např. zároveň na příslušný odbor ministerstva vnitra, na úřad prokuratury a také do kanceláře prezidenta Uzbekistánu. Co se týká možnosti obrátit se na úřad ombudsmana a míře efektivity tohoto orgánu dohlížejícího nad stavem dodržování lidských práv v republice Uzbekistán a zda jej lze považovat za efektivní nástroj k ochraně práv občanů před neoprávněným zásahem do jejich lidských práv, pak vše závisí na míře škody a typu porušení práv. Úřad ombudsmana může efektivně zakročit např. proti zaměstnavateli občana. Avšak pokud dojde k porušení práv občana ze strany vysoce postaveného úředníka, a jedná se o citlivou věc, je úřad ombudsmana neefektivní. Ve většině případů chrání především zájem státu.

12. Ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2021 – Zpráva MZV USA, Uzbekistán, z 12. 4. 2022 bylo zjištěno, že Ústava a zákony zakazují svévolné zatčení a věznění a zakotvují právo jakékoliv osoby zpochybnit u soudu zákonnost svého zatčení nebo své vazby. Vláda tyto požadavky ne vždy respektovala. Objevily se zprávy o tom, že se státní orgány nebo jejich činitelé dopustili svévolných či nezákonných zabití. Nevyskytly se žádné zprávy o tom, že by státní orgány dopustily zmizení osoby nebo že by se tak stalo v jejich zájmu. Země má zákony upravující chování příslušníků policejních orgánů a zabývající se mučením, zákon zakazuje použít v soudním řízení důkazy získané mučením. Soudce musí ze zákona přezkoumat jakékoli rozhodnutí o zatčení obviněných jedinců či podezřelých. Zákony zaručují právo na spravedlivý a veřejný soudní proces, ale v praxi nebylo toto právo vždy naplněno. Zákon stanoví presumpci neviny a požaduje, aby byla obžalovanému neprodleně sdělena obvinění, jež proti němu byla vznesena. Vláda v případě potřeby poskytovala právní zástupce a tlumočníky. Na rozdíl od roku 2020 se neobjevily žádné zprávy o politicky motivovaných represáliích proti jedincům žijícím v zahraničí. Ústava a zákony zakotvují právo na svobodu pohybu v rámci země, cestování do zahraničí,

emigraci a repatriaci, přičemž vláda tato práva obecně dodržovala. V zákonech jsou stanoveny tresty za korupci státních úředníků, ale vláda ne vždy uplatňovala tyto zákony účinným způsobem. Vyskytly se četné zprávy o korupci ve státní správě. V Uzbekistánu působilo několik domácích lidskoprávních skupin, avšak vláda často narušovala jejich schopnost provozovat jejich činnost, provádět šetření a uveřejňovat své poznatky o případech týkajících se lidských práv. Vládní úředníci s těmito skupinami do určité míry pracovali a k jejich názorům byli do určité míry vstřícní, ale někdy vláda lidskoprávní aktivisty a aktivisty občanské společnosti šikanovala a zastrašovala.

13. Z Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, z 8. 3. 2022, stav březen 2022, soud zjistil, že uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, přičemž vláda tato práva obecně dodržovala. Pro účely cesty do zahraničí musí občané získat samostatný cestovní pas. Uzbeckým občanům pobývajícím mimo území Uzbekistánu více jak 6 měsíců, je doporučeno registrovat se na příslušném zahraničním zastoupení. V zemi neprobíhal v posuzovaném období žádný ozbrojený konflikt. Ve vztahu s okolními státy kvůli sporům ohledně státních hranic byl zaznamenán pokrok díky uzavření smlouvy s Kyrgyzstánem v březnu 2021, jednání nadále pokračovala také s Tádžikistánem, dokument obsahuje výčet podkladů, z nichž při zpracování tohoto dokumentu bylo vycházeno (Amnesty International, ČTK, Evropská unie, Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, Freedom House, Svoboda ve světě 2020 – Uzbekistán, Human Rights Watch – Výroční zprávy za rok 2021 a 2022 – Uzbekistán, Informace MZV ČR, MZV USA, OSN a další.
14. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí, shromážděné informace považuje soud za zcela dostatečné a pro posuzovanou věc relevantní, přičemž takto zjištěný skutkový stav nedoznal žádných změn ani po doplnění dokazování v průběhu soudního řízení.
15. Krajský soud předně konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznávaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
16. Soud souhlasí se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobce nebyl v Uzbekistánu pronásledován. Ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se přitom pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna,

podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle ust. § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Dle názoru soudu žalobce ve své vlasti neuplatňoval svá politická práva a svobody a nemohl tedy být z tohoto důvodu ani pronásledován, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezmínil ani žádné konkrétní problémy, tím méně politického charakteru s uzbeckými státními orgány nebo tamními bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze proto dospět k závěru, že by žalobce byl v Uzbekistánu vystaven jednání, které lze označit za pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a stejně tak nelze dospět k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Shodně s žalovaným také soud považuje tvrzení žalobce, že jej bezpečnostní složky Uzbekistánu po návratu zadrží kvůli tomu, že jej údajně podezřívají z toho, že se účastnil pokusu o převrat a útoku extremistické organizace a tvrzení, že jej po odjezdu kvůli tomu měla hledat uzbecká policie a poté na popud uzbecké policie jej měla hledat i kazašská policie, i soud považuje za zcela neoprávněná, ničím nepodložená, čistě spekulativní a zjevně naprosto účelová. Žalovaný zcela správně poukázal na to, že žalobce ani nebyl schopen vysvětlit, proč by měl být po návratu do Uzbekistánu po 23 letech v souvislosti s extremistickou organizací zadržen, když jak sám uvedl, nikdy se žádného převratu neúčastnil, s extremistickou organizací neměl nikdy nic společného a motivací pro jeho odchod z vlasti bylo to, že chtěl žít se svou družkou v Kazachstánu. Z jeho výpovědi rovněž vyplynulo, že ve své vlasti ani v Kazachstánu, kde poté žil s družkou a synem, neměl osobně žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyl nikdy zadržen a nikdy nebyl z ničeho obviněn, natož trestně stíhán. Žalobce vycestoval ze země původu legální cestou na základě platných dokladů přes oficiální hraniční přechod, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů, aniž by mu v tom někdo jakkoli bránil či měl v tomto směru jakékoliv potíže. I soud shledává za naprosto nevěrohodná tvrzení žalobce, že jej údajně bezpečnostní složky začaly hledat v Uzbekistánu ihned poté, co tuto zemi opustil a že jej od roku 2004 hledala na popud uzbecké policie také policie v Kazachstánu. Nelze pominout tu skutečnost, že i když měl žalobce oficiálně nahlášený pobyt v Kazachstánu a navíc navštěvoval migrační policii, kde se hlásil, osobně jej policie nikdy nijak nekontaktovala a žalobce pak v roce 2007 bez problému opustil i Kazachstán, a to legální cestou a na základě platných dokladů. Soud sdílí názor žalovaného, že pokud by o něj měly uzbecké orgány natolik vážný zájem, že by jej měly ohrozit i v případě jeho návratu do vlasti po 23 letech, jak se žalobce snažil tvrdit v průběhu správního i soudního řízení, mohly tak bezesporu mnohem účelněji učinit již před jeho odjezdem z vlasti či Kazachstánu. Žalobce přitom nebyl schopen v této souvislosti jakkoliv konkrétně vysvětlit, proč by měl zájem o jeho osobu trvat, resp. proč by vůbec měl být zájmovou osobou pro uzbecké orgány. Shodně s žalovaným také soud zastává názor, že tvrzení žalobce o možném zatčení po návratu pokládá za čistě smyšlené tvrzení s cílem vygradovat jeho azylový příběh a dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů nelze dospět

k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

17. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje soud i závěry žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany. Ta se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí, v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na nevěrohodnost výpovědi žalobce o jeho údajných problémech v Uzbekistánu, jak je uvedeno výše, nelze ani v případě jeho návratu do vlasti shledat riziko vážné újmy. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu, nepředstavuje vycestování žalobce ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Protože se soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 14.09.2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.